

to poskytuje, zaměnil způsob trestu v zákoně určený za mírnější způsob trestu.

Dr. P.

Plenární usnesení ze dne 21. března 1923, čís. pres. 1197-22.

Příspěvek k § 10. zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. zák. a nař. Bylo-li zabrání bytu rozhodnutím nejvyššího správního soudu zrušeno, nastává stav, jaký tu byl před zabráním, oživne tudíž zase původní smlouva nájemní, aniž třeba, aby obnovení její stalo se novým ujednáním stran.

Bytovým úřadem zabrán byl byt žalobcem najatý; když zabrání toto potvrzeno bylo nájemním úřadem, byl žalobce bytovým úřadem exekučně vyklizen a byt ten přikázán žalovanému, jenž do něho se nastěhoval. Nejvyšší správní soud zabrání to zrušil a bytový úřad oznámil pak žalobci, že se mu ten byt ponechává k volné dispozici.

Žalobce podal na žalovaného žalobu na vyklizení bytu. Žalovaný namítal, že zabráním byla nájemní smlouva, uzavřená mezi žalobcem a vlastníkem domu zrušena, a jelikož po rozhodnutí nejvyššího správního soudu žalobce novou nájemní smlouvu s vlastníkem domu neuzavřel, není k žalobě legitimován.

První soud žalobě vyhověl a byl rozsudek oběma vyššími stolicemi potvrzen. Nejvyšší soud v Brně odůvodnil své rozhodnutí takto: správné jest, že dle § 10 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař. zabráním bytu pozbývá vlastník domu a nájemník práva, by volně nakládali zabranými byty a že nájemní smlouvy o nich zrušují se dnem, kdy přijde lhůta k vyklizení.

Předpokladem tohoto rozhodnutí jest však, že zábor stal se právoplatně, neboť nelze zajisté spojovati s jednáním, třebas úředním, následky tak dalekosáhlé jako zrušení smlouvy bez ohledu na to, stalo-li se po zákonu, nebo nebylo-li právní moci čili nic — Nepadá při tom ovšem nikterak na váhu, zda vlastník domu smlouvu se žalobcem po zabrání bytu zrušil, vždyť tento následek nastává po zákonu sám sebou, nabyli-li zábor právní moci.

V případě našem byl však zábor sporného bytu, formálně právoplatný, nálezem Nejvyššího správního soudu pro vady řízení zrušen a jde tudíž o otázku, co stane se s původní nájemní smlouvou. Tu nemůže býti pochybnosti, že zábor ten, byv zrušen,

nemůže nadále jeviti následky § 10 cit. zák. a že vyklizení původního nájemníka jež stalo se b e z p r á v n ě, nemůže nadále p o p r á v u trvati. Tím okamžikem, kdy byl zábor — jako v tomto případě — pořadem stolic zrušen, zbavena byla všechna jednání, spojená se zrušeným zábořem právního podkladu, a nastati musí tudíž stav, jenž tu byl před tímto zábořem, oživena proto zase původní smlouva nájemní, aniž třeba, aby stalo se obnovení její novým ujednáním stran.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 28.
února 1922 č. Rv I 155-22-1. Schin

Význam fuse akciové společnosti pro legitimaci k žalobě.

Pojišťovací společnost S. podala žalobu u okresního soudu pro věci obchodní na firmu B. Ve sporu zjištěno, že žalující firma S. vstoupila dne 1./8. 1921 ve fusi s akciovou společností A. a že téhož dne byla vymazána z obchodního rejstříku. Žaloba byla podána dne 8. listopadu 1921.

Při ústním jednání opravil žalobce žalobu v ten rozum, že žalující strana správně zní firma A. a navrhl, by oprava tato byla připsána.

Okresní soud pro věci obchodní navrhl na opravu žaloby zamítl s odůvodněním, že jedná se o změnu žaloby a to v subjektivním smyslu, kteráž povolena býti může toliko, když žalovaná strana s tím souhlasí, což v daném případě se nestalo, naopak žalovaná strana proti opravě se ohradila.

Obchodní soud jako soud rekursní vyhověl rekursu žalující strany a podotkl ve svých důvodech, že jedná se o subjektivní změnu žaloby, která dle § 235 č. ř. s. přípustna je i po zahájení sporu i přes námitku odpůrcovu, není-li obavy žádného stížení nebo průtahu jednání. A protože v daném případě žádné stížení ani průtah jednání by nenastal, sluší povolit změnu žaloby.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu žalované strany nevyhověl z těchto důvodů:

Sama dovolatelka tvrdila během jednání, že firma A. je firma zcela nová, která poskytnuvši akcionářům S. svoje akcie, převzala obchod této cestou fuse. Jde tudíž o universální sukcesí firmy A. ve jmění a závazky E. fusí ve smyslu čl. 247. a 215. odst. 2. obch. zák. Nebyl změněn žalobní důvod, vstoupil do sporu pouze universální sukcesor původního žalobce na původním podkladu žalobním a nelze proto mluvit o změně žaloby ve